

WOUTER ROZEMA

DIAMANTEN DROOM

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Wouter Rozema
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock; Adobestock
Auteursfoto: © Sophie Reijnen
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 1988 8
ISBN 978 94 027 7573 0 (e-book)
NUR 301
Eerste druk november 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Ik liet mijn vinger over zijn ontblote borstkas glijden. Voorzichtig, alsof Crawford een standbeeld op een marmeren voet was dat eigenlijk niet mocht worden aangeraakt.

‘Morning,’ zei hij ietwat slaperig en zo te horen in een goed humeur. ‘Wat doe je?’

‘Ik ben je aan het verkennen,’ zei ik speels.

‘Ken je mijn lichaam dan nog niet goed genoeg?’ Hij ging overeind zitten en nestelde zich tussen de vele kussens die op het hemelbed lagen.

Langzaam bewoog ik mijn hand langs zijn gespierde buik naar zijn heup, waarop in krullerige letters een klein Frans woord stond getatoeerd: *désir*.

‘Een grondig onderzoek zo af en toe kan geen kwaad,’ zei ik lachend.

We hadden al maandenlang een relatie, maar toch voelde het alsof ik nog steeds nieuwe dingen over hem ontdekte. Elke nacht leek zijn lichaam weer opnieuw vorm te krijgen. Dan vond ik een verdwaald grijs haartje in zijn asblonde coupe of een moedervlek in zijn nek die ik nog niet kende.

Ook wat betreft zijn persoonlijkheid bleef Crawford me verrassen. We hadden elkaar ontmoet toen ik me onder een valse naam voordeed als lid van de Londense high society. In die kringen was Crawford als een vis in het water. Zijn familie, vrienden en kennissen spraken allemaal dezelfde taal van luxe en rijkdom. Ik had het enkel gedaan om dichterbij hem te komen, wanhopig op zoek naar een scoop voor *Chapagne Pages*, het roddelblad waar ik destijds voor schreef.

Toen dacht ik nog dat hij een verwaande en arrogante kwal was, die het geld van zijn ouders over de balk smeed en niets moest hebben van

buitenstaanders. Inmiddels wist ik wel beter. Hij was romantisch, gevoelig en beschermend. En dat terwijl hij veel had meegemaakt. Het sterven van een van onze vriendinnen, Liv, aan een overdosis. Het tragische sterfgeval van zijn neef Tybalt. En het recente auto-ongeluk van Greyson, zijn vader, in New York.

Er lag een turbulente periode vol adrenaline, geheimen en ontknopingen achter ons. Ik vond het dus niet erg dat we tegenwoordig grote delen van de dag veilig in bed doorbrachten.

Er werd tweemaal op de deur geklopt en het volgende moment stond er een plateau met daarop het ontbijt voor ons klaar: zilveren schalen met *scrambled eggs*, croissants, verse jus d'orange en een fruitsalade. Alles leek zomaar warm, knapperig en vers voor onze neus te verschijnen.

Ik was nog steeds niet aan dit soort zaken gewend. In het kleine appartementje dat ik met Liv had gedeeld, aten we vaak restjes van de avond ervoor als ontbijt. Of we ontbeten met een sigaret, espresso en een goedkope muffin met een kortingssticker die we de avond ervoor ergens hadden opgeduikeld.

Voor de Halls leek het echter alsof alles gewoon uit de hemel kwam vallen. Dit was niet het echte leven, en zoals zo vaak moest ik mezelf dwingen om dat vooral niet te vergeten.

‘En? Heb je er al over nagedacht?’ vroeg Crawford even later. Hij veegde de kruimels van zijn mond en keek me verwachtingsvol aan.

De avond ervoor waren we bij het onderwerp samenwonen aanbeband. Eigenlijk voelde dat voor mij als iets voor in de verre toekomst. Ik had immers nog steeds mijn eigen appartement in het centrum van Londen. Ik was er misschien niet vaak meer de laatste tijd, maar het vormde nog steeds een veilige haven om me af en toe terug te kunnen trekken. Bovendien herinnerde de plek me aan Liv. Het voelde als verraad om dat appartement zomaar op te geven. Alsof ik haar daarmee in de steek liet.

Tegelijkertijd keek ik er stiekem ook naar uit om elke dag met

Crawford door te brengen en 's avonds niet naar mijn eigen, stille appartement te moeten terugkeren. Ook al werd ik vaak gebracht door een chauffeur, toch had de rit naar huis altijd weer iets treurigs. Ik voelde me een moderne, mannelijke Assepoester. Alsof ik niet honderd procent thuishoorde op het landgoed van de Halls en het leven in hun midden uiteindelijk niet aan mij was besteed.

'Ik zei dat ik wat tijd nodig had,' herinnerde ik Crawford.

'Nou, die heb je toch gekregen?'

'Wat tijd terwijl ik wakker ben. Niet tijdens mijn slaap,' zei ik grinnikend.

Waarom twijfelde ik eigenlijk zoveel? Dit kon mijn nieuwe realiteit worden; elke dag met hem ontwaken. Uitgebreide ontbijtjes op bed. Het enige wat ik hoefde te zeggen, was 'ja'.

Misschien kwam het door de envelop met daarin een USB-stick, die ik van Wright, mijn voormalig hoofdredacteur, had gekregen tijdens de laatste keer dat we elkaar spraken. Als ik hem moest geloven, stond er belastende informatie over Crawford op de stick. Ik had geen idee of hij de waarheid sprak. Als baas van een roddeltijdschrift kon hij nou niet bepaald als betrouwbaar worden bestempeld en sinds ik mijn ontslag had ingediend, zag hij me als een verrader. Waarschijnlijk was zijn verhaal dus compleet verzonnen en hoorde het bij zijn persoonlijke missie om mij het leven zuur te maken.

Toch durfde ik de envelop niet zomaar open te scheuren. Stel dat ik wel iets controversieels of misschien zelfs iets strafbaars zou aantreffen? Zou ik dan naar de politie moeten gaan, om mijn eigen vriendje aan te geven? Ik wist niet wat erger was: het weten of het niet weten. Ja, ik zou vroeg of laat een keuze moeten maken; de informatie bekijken en misschien zelfs met Crawford delen, of de gehele envelop ongeopend weggooien en er nooit over beginnen. Niet vandaag, nam ik mezelf voor. Ik drukte een extra lange kus op Crawfords mond. Hij smaakte naar koffie en kiwi.

‘Kom,’ zei ik. ‘Wie het laatste op de tennisbaan is, moet voor straf vijf minuten lang push-ups doen. Zonder shirt.’

‘Dat wil ik jou wel zien doen,’ zei Crawford mijmerend. Hij kwam uit bed, rekte zich uit en liep naar de fauteuil in de hoek.

Daar lag een stapel gloednieuwe kleding, rechtstreeks uit C.H., het warenhuis van zijn ouders. De gehele collectie van C.H. lag voor hem letterlijk binnen handbereik. Want wat hij voor het slapengaan bestelde, lag ’s ochtends al op hem te wachten. Haastig deed ik mijn sportschoenen aan en schoot naar de deur. Crawford wurmde zich in een sporthemd.

‘Laat dat shirt maar zitten,’ zei ik grinnikend. ‘Want je gaat overduidelijk verliezen!’ Voordat hij iets terug kon zeggen, sjeesde ik de gang al op.

‘Nathaniel! Rustig aan, alsjeblieft!’ klonk de bestraffende toon van Victoria toen ik langs haar heen rende. Met haar armen kaarsrecht over elkaar keek ze me vanaf de onderste trede aan. De rechterhand van de Halls was een groot voorstander van rust, reinheid en regelmaat. Ze organiseerde evenementen, plande alle zakelijke afspraken in, stuurde het personeel van het landgoed aan en was het eerste aanspreekpunt in crisissituaties. Eigenlijk was ze een secretaresse en pr-manager ineen. Eerst had ik haar stuurs en kil gevonden, maar inmiddels wist ik dat achter het strenge montuur van haar bril en de kaarsrechte, grijze bob een loyale en bij vlagen zelfs empathische vrouw schuilging.

‘Sorry!’ Met twee treden tegelijk vloog ik de trappen af. Met een weids gebaar duwde ik de grote tuindeuren open. Meteen kwamen de eerste zonnestralen me tegemoet en heel even pauzeerde ik om de frisse lucht in te ademen.

Opeens drong het besef tot me door: ik, Nathaniel Lewis, was zielsgelukkig. De vraag was alleen voor hoelang. In dit nieuwe leven kon geluk voorbij zijn voordat je er erg in had.

De tenniswedstrijd was geen succes. Crawford was de meest sportieve van ons twee en tennis was ook nog eens zijn favoriete sport. Ik had niet verwacht dat ik zou winnen, en stiekem vond ik het helemaal niet erg dat hij me glashard inmaakte. Winnen, of dat nou letterlijk of figuurlijk was, was sinds we een relatie hadden niet meer mijn hoogste prioriteit. Mijn leven draaide om samen zijn. Gelukkig, gezond en geborgen. Die woorden gleden door mijn hoofd terwijl we hijgend op twee houten stoeltjes neerploften. Het kleine tafeltje waar we aan zaten was gedekt met gekoelde bidons en netjes gestreken handdoeken.

‘Zo,’ zei hij tussen twee slokken door, ‘van zo’n potje kan ik altijdultiem genieten.’

Hijgend veegde ik een bezwete pluk haar uit mijn gezicht en pakte mijn telefoon op van de tafel. Paige had me een selfie gestuurd van haar en Alicia, onze oud-collega en haar huidige vriendin. De twee waren bezig met een treinreis door Europa. Sinds de gebeurtenissen in New York, waar Paige haast had gefungeerd als onze persoonlijke bodyguard, had ik haar niet meer gesproken. Ik gunde haar deze vakantie, maar stiekem vond ik het ook jammer. Met haar nuchtere kijk op dingen en haar bereidheid om me te helpen in moeilijke situaties, was ze inmiddels een goede vriendin van me geworden.

‘Kijk.’ Ik liet de foto aan Crawford zien.

‘Aha. Wenen, zo te zien. Daar hebben ze echt een fantastische opera. Willen ze daarheen? Victoria kan vast nog lastminutetickets voor ze regelen.’

Paige was allesbehalve iemand die ik associeerde met de opera. Waarschijnlijk waren zij en Alicia op dit moment aan het poolen, boulderen of kanoën. Het idee van de twee in nette jurken tijdens een voorstelling van drie uur bezorgde me bijna een lachkick.

‘Dat is heel aardig van je, maar waarschijnlijk hebben ze zelf al plannen gemaakt. Lief dat ze van zich laat horen.’

Ik scrolde doelloos wat door mijn social media en legde mijn mobiel

toen op het tafeltje. Een van mijn voornemens voor deze zomer was om meer in het moment te leven en minder op mijn scherm te kijken.

‘Kom,’ zei ik daarom. ‘De douche wacht.’

Precies op dat moment kreeg ik een pushmelding binnen:

HOOFDREDACTEUR CHAMPAGNE PAGES VEROORDEELD TOT 3 JAAR CELSTRAF. ONDERNEMER ALAN PRICKETT VEROORDEELD TOT 2 JAAR CELSTRAF.

Het feit dat ze zouden boeten voor wat ze in het geheim hadden bekookstofd, bezorgde me een voldaan gevoel. Het recht had gezegevierd, maar toch twijfelde ik. Moest ik dit aan Crawford laten zien? We hadden juist besloten om de rechtszaak rondom Wright en Alan zo min mogelijk te volgen. De twee hadden in New York in het geheim de aanrijding van Greyson beraamd. Gelukkig was Crawfords vader inmiddels aan de beterende hand, al hield de nasleep van het ongeluk ons nog steeds bezig. Wekenlang was de rechtszaak in het nieuws geweest. Deze uitspraak was positief, maar haalde ook de herinneringen aan die slopende dagen in Amerika weer naar boven.

Uiteindelijk werd de keuze voor me gemaakt. Crawfords mobiel piepte een paar keer achter elkaar met het geluid van de nieuwsapp. Vrijwel meteen daarna ging zijn telefoon over.

‘Het is mijn vader,’ zei hij. Zijn zorgeloze houding van zonet was verdwenen en hij klonk nu zakelijk. Precies zoals de erfgenaam van het C.H.-imperium zich zou moeten gedragen. De manier waarop hij moeiteloos kon switchen tussen zijn verschillende rollen voelde gek aan. Ik had hem niet voor mij alleen, hoe graag ik dat ook zou willen. De verantwoordelijkheden die hij had als erfgenaam van het fortuin waren een onlosmakelijk deel van zijn leven.

‘Hé pa,’ zei hij toen hij opnam. ‘Waar ben je?’ Stilte. ‘Op je studeerkamer? Oké. Geef me een momentje. Ik kom eraan.’

Nadat hij had opgehangen, keek hij me aan. ‘We moeten een officieel statement opstellen.’ Er sijpelde opluchting in zijn stem door. Ook

hij wist dat dit het einde betekende van een roerige periode. Een afsluiting waar we allebei naar uit hadden gekeken.

Ik zag hoe zijn bovenlip trilde. Crawford had Alan als bekende van de familie altijd vertrouwd. En Wright was lange tijd mijn mentor geweest. Allebei moesten we op onze eigen manier ergens afscheid van nemen.

‘Ik snap het,’ zei ik daarom resoluut. ‘Ga maar. Ik red me wel.’

‘Echt? Ik kan vragen of je er ook bij kunt zijn? En ik begrijp het ook als je naar je eigen huis wilt. Of naar Marigold, of zo.’

Ik schudde mijn hoofd en gebaarde daarna naar de andere kant van de tuin. Voorheen lag daar de grote vijver waarin Tybalt had geprobeerd me te verdrinken. Nadat ik erachter was gekomen dat Tybalt in het geheim de dood van Crawford beraamde, had ik er alles aan gedaan om Crawford op tijd te waarschuwen. Die poging was geëindigd met Tybalts handen rond mijn nek, terwijl ik worstelde in het verstikkende water. Door dat voorval hadden de Halls besloten om de vijver te laten leeglopen. Lange tijd bleef het onduidelijk wat ermee zou gebeuren, maar inmiddels was er een klein tuinhuis voor in de plaats gekomen, met zwarte balken en hoge glazen ramen. Officieel was het bedoeld om vazen en een aantal beelden in op te slaan, maar ze hadden er ook een bureau, een bank en twee grote boekenkasten in laten plaatsen. Op aandringen van Crawford was het langzamerhand mijn werkplek geworden.

‘Ik ga verder werken aan mijn blog,’ zei ik.

Of ik het wilde of niet: deze ontwikkeling in de zaak rondom Wright en Alan was ik verschuldigd aan de lezers van mijn online platform. Het eerste artikel had ik in het vliegtuig van New York terug naar huis geschreven. En nu, twee maanden later, zou ik het laatste hoofdstuk in deze saga schrijven. Als het aan mij lag, was dit in ieder geval het einde van het verhaal.

‘Oké, lieverd. Succes.’

‘Jij ook.’ Ik probeerde zo overtuigend mogelijk te lachen. Ik wilde liever niet dat hij zag dat de herinnering aan wat we hadden meege-maakt me nog zoveel deed. We waren in leugens getrapt van types zoals Alan. We hadden gerouwd om Liv. We hadden elkaar leren kennen, vastgehouden en gezworen om elkaar nooit meer los te laten. Die din-gen hadden elkaar in zo’n rap tempo opgevolgd, dat het me soms dui-zelde.

Hij drukte een kus op mijn voorhoofd. ‘Ik hou van jou. Wist je dat?’ fluisterde hij.

Ja, dat wist ik. Sterker nog, er was weinig waar ik zo zeker van was als zijn liefde voor mij.

‘Zodra het allemaal is afgehandeld, kom ik weer naar je toe. Drinken we dan een glaasje whisky?’

Ik knikte.

Zijn gezicht verhardde een beetje, alsof hij nu al tegenover een groepje journalisten stond dat hem het hemd van het lijf vroeg. Dit was de Crawford die hij aan de buitenwereld liet zien. De gepolijste, afstan-delijke versie. Hij rechtte zijn rug en beende met zijn tennisracket in de hand terug naar het landhuis.

Eén melding was genoeg om ons weer met beide benen op de grond te krijgen. Dat was het venijnige aan het verleden: het liet je eventjes met rust, om daarna weer dubbel zo hard terug te keren.

Ik dwong mezelf om de nieuwe ontwikkelingen rondom Alan en Wrights zaak grondig te lezen, zonder ze te dichtbij te laten komen. In de door sfeerlicht verlichte kas typte ik ijverig mijn blogpost af. Nadat ik op ‘publiceren’ had geklikt, voelde ik een ontlading door mijn lichaam glijden. Een diepe zucht ontsnapte aan mijn lippen. Zo. Dat was dat.

Mijn blog had ik de naam *Dandy Progressive* gegeven, een naam die verwees naar de nieuwe soort journalistiek die ik ermee wilde beoefenen.

Niet de scoops, geheimen en roddels moesten centraal staan, maar juist positieve en niet-sensatiebeluste verhalen uit de entertainmentwereld. Tegelijkertijd ontkwam ook ik niet aan een sappige titel of onthullende foto op zijn tijd. Ik wist hoe de journalistiek werkte. Als ik impact wilde maken, moest ik eerst een groot bereik krijgen, en daarvoor moesten mensen mijn blog weten te vinden.

Nadat ik mijn laptop had dichtgeklapt en een sigaret had gerookt in de openstaande deuren, ging ik op de bank liggen. Opeens zag ik het helemaal voor me. Samenwonen met Crawford in een grotere versie van dit huisje. Leren fauteuils op een groot kleed, moderne kunst aan de hoge muren, een open keuken met kookeiland en een grote slaapkamer met een extra breed bed. Het liefste ergens aan de kust, of anders op een rustig landgoed. Het beeld klopte. We waren met een reden in elkaars leven gekomen. Nadat Crawford ontdekte dat ik eigenlijk een roddeljournalist was, had hij me niet opgegeven. Mijn confrontatie met Tybalt was niet het einde geweest. En door het auto-ongeluk van Greyson waren we alleen nog maar dichter naar elkaar toe gegroeid.

Samen zijn met hem deed me zo goed voelen. Hoopvol, verliefd en opgewonden. En vooral ontspannen. Alsof ik mijn hele leven zonder tussenpauzes had gerend en ik eindelijk een plek had gevonden om te landen, op adem te komen en te verzuchten: 'Ik ben thuis.'

Hoofdstuk 2

De volgende dag begon met een brunch in de tuin van The Winged Colt. Het beloofde weer een warme dag te worden. Terwijl ik plaatsnam, zag ik naast Crawford's ouders, Greyson en Celine, twee bekenden aan tafel zitten: Victoria en dokter Hugh.

Dokter Hugh was de psycholoog van de Halls. Al jarenlang waren zij zijn enige cliënten en stond hij op elk denkbaar moment klaar om te luisteren naar hun worstelingen en gevoelens. Zelf was ik op aanraden van Crawford ook met hem gaan praten en ik was onze gesprekken steeds meer gaan koesteren.

‘Goedemorgen,’ zei ik enigszins opgelaten. Ik keek ze allemaal vluchtig aan en richtte mijn blik daarna weer op mijn bord. Hoewel ik me inmiddels redelijk thuis voelde bij deze mensen, kreeg ik in deze samenstelling een beetje het gevoel dat ik bij een sollicitatiegesprek was aangeschoven, met ‘partner van Crawford’ als de functie waarop ik solliciteerde.

Dokter Hugh keek me doordringend aan en Victoria's lippen waren zoals gewoonlijk lichtjes getuit, alsof ze op het punt stond me terecht te wijzen.

‘Ah, wat goed dat jullie er zijn, jongens! Hier, Nathaniel. Wil je thee? Een sapje?’ Crawford's moeder straalde van oor tot oor. Ze droeg een grote rieten hoed en een witte, losvallende jurk. Haar hand lag op die van Greyson, die net als zij een glimlach op zijn gezicht had. Dit beeld had ik niet vaak gezien. Normaal waren ze statig en een beetje afstandelijk. Nu leek het net alsof we ze tijdens hun huwelijksreis op een tropisch strand waren tegengekomen.

Ook Crawford leek het op te vallen. Hij liet zijn ellebogen op de tafel rusten en kuchte even afwachtend. Aan zijn grijns te zien wist hij al wat er ging gebeuren.

Er verschenen lichte pretlichtjes in Greysons ogen. ‘We hebben leuk nieuws,’ doorbrak hij de stilte. Hij maakte zijn hand los van die van Celine en haalde twee witte enveloppen tevoorschijn. Het familiewapen van de Halls stond erop: de hoofdletter H, met daaromheen een hond en een vijfpuntige ster. Hij schoof ze over de tafel naar Victoria en dokter Hugh toe. Aan de frons die gelijktijdig in hun voorhoofden ontstond, kon ik opmaken dat ook zij niet wisten wat er in de enveloppen zat.

‘Celine en ik zijn ongelofelijk dankbaar dat ik hier nog zit,’ zei Greyson. De brok in zijn keel was niet te missen. ‘Mijn ongeluk heeft ons behoorlijk opgeschrikt. Ik besepte dat er meer is in het leven dan enkel het bedrijf. Die les heb ik al eerder geleerd, na de inbraak op het landgoed, maar misschien moest ik er weer even aan worden herinnerd.’

Vader en zoon wisselden een veelbetekenende blik. Ik zag er verdriet in weerspiegeld, maar ook een bepaalde vorm van kracht. Alsof er een onzichtbare, onbreekbare band tussen de twee liep die alleen zij konden zien. Lang voordat ik Crawford kende, waren hij en zijn vader het slachtoffer geworden van een inbraak door een groep gemaskerde mannen. Aanvankelijk had het trauma ze verder uit elkaar gedreven, want Crawford was ervan overtuigd geweest dat zijn vader meer bezorgd was geweest over zijn kapitaal dan over zijn zoon. Inmiddels was die gebeurtenis juist een van de bakstenen geworden waarop hun vader-zoonrelatie was gebouwd. Ze hadden het niet alleen samen meegemaakt, maar ook samen overleefd en alleen zij begrepen hoe zenuwslopend die momenten waren geweest.

‘We beseffen ook weer hoe belangrijk het is dat we mensen in onze omgeving hebben op wie we kunnen bouwen. Werknemers die meer zijn dan dat; vertrouwelingen. Vrienden, zou je inmiddels zelfs kunnen zeggen.’

Greyson was lang stil. Dokter Hugh en Victoria vertrokken allebei geen spier, maar toen zag ik dat Victoria net iets sneller met haar ogen knipperde, alsof ze een traan probeerde weg te werken.

Celine nam het woord over. ‘William, Victoria, we zijn blij met het werk dat jullie al jarenlang voor ons uitvoeren. Geld of invloed is niet het belangrijkste voor ons, maar gezondheid en geluk. En daarom... Maak maar open,’ zei ze terwijl ze naar de enveloppen gebaarde.

Ik probeerde iets af te lezen van de gezichtsuitdrukkingen van de twee, maar het gezicht van zowel Victoria als dokter Hugh bleef uiterst professioneel.

‘Nou zeg...’ begon Victoria, maar daarna zweeg ze weer. Over het randje van haar bril zag ik haar de zinnen nog een keer scannen. Het was nog nooit voorgekomen dat ze sprakeloos was. Normaal leek ze altijd voorbereid te zijn op alle mogelijke uitkomsten.

‘Ik ben jullie ongeloofelijk dankbaar. Maar dit kan ik niet aannemen,’ zei dokter Hugh.

‘Nonsens.’ Greyson wuifde de opmerking weg en gebaarde daarna naar de tafel. De serieuze ondertoon in zijn stem was duidelijk: wat er ook in de envelop zat, ze mochten het niet weigeren.

‘Tast toe, jongens! Jij ook, Nathaniel. Er is meer dan genoeg. Zo’n croissantje, wellicht? Of een macaron? Wat maken de Fransen die toch altijd lekker, hè?’

Ik at mijn croissant met jam netjes op. Uiteindelijk, toen ook onze koffiekopjes voor een tweede keer waren bijgeschonken en leeggedronken, schoof Crawford zijn stoel een beetje naar achteren. Hij viste een pakje sigaretten uit de borstzak van zijn lichtblauwe blazer.

‘Crawford, toe,’ zei Celine sussend. ‘Ik heb liever niet dat je aan tafel rookt. Dat weet je.’

‘Hoezo niet?’ Crawford, die zijn sigaret al had aangestoken, blies de rook over zijn schouder weg. ‘Daar roken ze allemaal, hoor.’

‘Waar?’ vroeg ik.

Celine schoof haar hoed recht en haalde toen haar schouders op. ‘Vooruit. We zijn toch uitgegeten en ik moet zo naar het hoofdkantoor toe, dus dit lijkt me een goed moment.’

Een zonnestraal kleurde de tafel in een fel en goudkleurig daglicht.

‘Een goed moment voor wat, Celine?’ vroeg Victoria.

Zij wist dus ook nog niet wat eraan zat te komen. Dat was nieuw. Dit moest dus iets zijn wat de Halls in het geheim met elkaar hadden bekookstofd. Die realisatie maakte me alleen maar nog nieuwsgieriger.

Ondertussen haalde Greyson iets uit de binnenzak van zijn linnen colbert. Het was een kaart van Parijs. ‘Zoals ik al zei heeft mijn ongeluk er echt in gehakt. Gelukkig ben ik goed behandeld in het Blue Orchard. Het beste privéziekenhuis in New York, als je het mij vraagt. De artsen daar... Ongelofelijk wat ze hebben gepresteerd. Het had maar weinig gescheeld of ik had hier niet meer gezeten.’ Bij die gedachte staarde Crawford in de verte. Hij nam een lange hijs van zijn sigaret. ‘Daarom willen we iets terugdoen. We houden een veiling ter ere van het ziekenhuis. Als locatie hebben we gekozen voor Parijs. Het gehele team van experts vliegen we in om daar als eregasten aanwezig te zijn. Dat is wel het minste wat we kunnen doen. Dus daarom...’

Greyson vouwde de plattegrond van Parijs open. Meteen werd een stapeltje zwarte kaarten zichtbaar, met de naam van het ziekenhuis in gouden, krullende letters genoteerd. Het familiewapen van de Halls prijkte sierlijk bovenaan. Ik nam een van de kaartjes aan en liet mijn vingers over de gegraveerde tekst glijden.

Parijs, de stad van de liefde, mode en schoonheid. Ze had bovenaan Livs wensenlijstje met steden die ze nog had willen bezoeken gestaan. Met moeite onderdrukte ik de brok in mijn keel. Daarna voelde ik de glimlach op mijn gezicht steeds groter worden.

‘Dit is...’ stamelde ik.

‘Gaaf, hè?’ Crawfords glimlach was zo oprecht dat ik ook daardoor stilviel. Uiteindelijk wist ik al hakkend de woorden te vinden om Crawfords ouders te bedanken.

‘We verwachten jullie alle drie bij de veiling,’ zei Celine. ‘Er zullen prachtige jurken en kostuums worden geveild. Daarnaast is er genoeg

tijd om de stad te ontdekken. Crawford vertelde dat je druk bezig bent met je eigen blog, Nathaniel. Wie weet vind je in Parijs wel nieuwe verhalen om te vertellen. De stad zit er vol mee.'

Nog steeds een beetje beduusd knikte ik afwezig.

Ondertussen maakte Celine subtiel aanstalten om op te staan. Ook Greyson was intussen weer druk bezig met zijn telefoon. Voor de Halls moest een luxetrip naar Parijs voor een veiling van haute-couture-jurken haast iets alledaags zijn.

'Ja,' zei ik. 'Ik zoek nog naar nieuwe invalshoeken om vanuit te schrijven. Het is bedoeld als een vooruitstrevende en moderne blog, waarop ik beroemdheden juist in een positief daglicht probeer te zetten.'

Celines lippen gleden in een brede boog en ze knikte eventjes, alsof ik haar een spreadsheet met positieve verkoopcijfers had voorgeschoteld. 'Super. Zo'n blog is precies wat we nodig hebben in een wereld vol narigheid. Er is nog plek aan boord van het vliegtuig, dus het leek ons leuk als jullie allebei nog iemand uitnodigen om mee te gaan. Het motto van het Blue Orchard is "*get better, together*". Dat sluit er dus perfect bij aan. We willen delen in de rijkdom die we hebben. Toch, Grey?'

'Ja, natuurlijk lieverd,' zei Greyson, al bleef hij naar zijn mobiel kijken.

Ook Celine leek nu definitief klaar te zijn met het gesprek. Ze drukte Crawford een vluchtige kus op zijn wang en stond op. 'Goed. Dat is dan geregeld. Nog een fijne dag. William, Victoria.' Ze knikte ze toe en stapte op haar hakken richting een van de grote, glimmende auto's die op het erf stonden geparkeerd.

Enigszins in shock keek ik Crawford aan. De ondeugende vonk in zijn ogen deed me bijna smelten. 'Jij wist dit al.'

'Natuurlijk. Gaaf, toch? Nog een macaron?' vroeg hij grinnikend. Nu viel me pas op dat de tafel vol lag met Frans eten en drinken. Stokbrood, kazen, een lichte witte wijn. Ik schonk een bodempje ervan in mijn wijnglas. Hier moesten we op proosten.

'Parijs,' zei ik. 'Wauw.' Ik proefde de naam van de stad op mijn tong.

Nadat we hadden geproost, merkte ik meteen hoe Victoria weer haar rol op zich nam.

‘Goed,’ begon ze over de rand van haar bril, ‘jullie mogen dus mensen uitnodigen. Ik heb wel een aantal eisen. De Halls moeten ze persoonlijk kennen. Jullie gasten moeten zich gedragen en niet uit de toon vallen tijdens de veiling. En ik wil graag dat ze zichzelf ook kunnen redden in Parijs. Er is niets zo erg als gasten die geen idee hebben hoe ze zelfstandig op de Champs-Élysées moeten komen. Hebben jullie toevallig al iemand op het oog?’

Daar hoefde ik geen seconde over na te denken. Ik dronk mijn glas leeg en zette het resoluut neer. ‘Iemand die is gemaakt voor Parijs?’ vroeg ik. ‘Die zo’n beetje Parijs schreeuwt? Ik weet precies wie we zoeken.’